

Bunica

după Barbu Ștefănescu Delavrancea

O văd, ca prin vis. O văd limpede, așa cum era. Naltă, uscățivă, cu părul alb și creț, cu ochii căprui, cu gura strânsă și cu buza de sus crestată în dinți de pieptene, de la nas în jos.

Cum deschidea poarta, îi săream înainte. Ea băga binișor mâna în sân și-mi zicea:

- Ghici...
- Alune!
- Nu.
- Stafide!
- Nu.
- Turtă-dulce!
- Nu.

Până nu ghiceam, nu scotea mâna din sân. Și totdeauna sânul ei era plin.

Îi sărutam mâna. Ea-mi da părul în sus și mă săruta pe frunte. Ne duceam la umbra dudului din fundul grădinii.

Ea își înfigea furca cu caierul de in în brâu și începea să tragă și să răsucescă un fir lung și subțire. Eu mă culcam pe spate și lăsam alene capul în poala ei.

Fusul îmi sfârâia pe la urechi. Mă uitam la cer, printre frunzele dudului. De sus mi se părea că se scutură o ploaie albastră.

- Ei, ce mai vrei? îmi zicea bunica.
- Surâsul ei mă gâdila în creștetul capului.
- Să spui...

Și niciodată nu isprăvea basmul.

Glasul ei dulce mă legăna; genele mi se prindeau și adormeam; uneori tresăream și o întrebam câte ceva; ea începea să spună, și eu visam înainte.

- A fost odată un împărat mare, mare.
- Cât de mare?
- Mare de tot. Și-și iubea împărăteasa ca ochii din cap. Dar copii nu avea. Și îi părea rău, îi părea rău că nu avea copii...
- Bunico, e rău să nu ai copii?
- Firește că e rău. Casa omului fără copii e casă pustie.
- Bunico, dar eu n-am copii și nu-mi pare rău.

Ea lăsa fusul, râdea, îmi desfăcea părul cârlionțat în două și mă săruta în creștetul capului.

Câte-o frunză se desprindea din ramuri și cădea legănându-se. Eu mă luam cu ochii după ea și ziceam:

- Spune, bunico, spune.
- Într-o zi veni la el un moș bătrân care era mic, mic de tot...
- Cât era de mic?
- Poate să fi fost, așa, cam ca tine.
- Va să zică, nu era mic, mic de tot...

Ea spunea, spunea înainte, mulgând repede și ușurel firul lung din caierul de in.

- Dar ce, ai adormit, flăcăul mamei?

